

Delicie Nerková

PRAVDY A POCITY - SEDMÝ DEN

Část I. PRAVDY A POCITY

Motto:

Ženě pak řekl:

„Velice rozmnožím útrapy
tvého těhotenství:
budeš rodit děti v bolesti.
Budeš prahnout po svém muži,
ale on nad tebou bude panovat.”

Adamovi řekl:

„Protože jsi poslechl hlas své ženy
a jedl jsi ze stromu,
který jsem ti zakázal se slovy:
,Nejez z něho,‘
bude kvůli tobě země zlořečená
a budeš z ní jíst s útrapami
po všechny dny svého života.
Bude ti plodit trní a bodláčí
a ty budeš jíst polní byliny.
V potu své tváře budeš jíst chléb,
dokud se nevrátíš do země,
protože z ní jsi vzat.
Neboť jsi prach
a do prachu se vrátíš.”

Genesis - 1. kniha Mojžíšova

ČEHO SE NA SVĚTĚ NEDOSTÁVÁ

Je žízeň úst
a je žízeň srdce
 Té druhé je víc
Je bolest těla
a je bolest duše
 Té druhé je víc

Je věrnost milenců
a je věrnost psí
 Té druhé je víc

Je láska Boží
a je láska lidí

Té první je víc

PODIVNĚ RŮZNÉ

Podivně různé
různě podivné jsou cesty
po kterých se vracíš
po kterých se vracíme
posbírat části svého srdce

Čas je rozmělnil na štěrk
k vyspravení děr a škvír
malých i těch větších

Také nečas je drolil a lámal
A láska věrně provázená bolestí

Jako houby
v mlází odstavených roků
usilovně hledáme
poztráčené kousky našich srdcí
a nacházíme
nečekané poselství
věčného Řádu
i marnost vlastního počínání

A naději
že dětské sny uzrají do skutečnosti
trpělivým růstem

ČTVERO PODOBENSTVÍ TICHÁ

Náhrobek z bělostného mramoru
chladný jak lože panny
ledové šperky nad čelem
rodného stavení

- Ach
kde je vám všem konec?

Oči bez života
a srdce zbavené touhy
I čas jakoby zatuhnul
ve zmrzlém blátě úvozu

Pod chomáčkem červeného peří
skoro neslyšně cinkla
kříšťálová větvička trnkového keře

Její nepatrná ozvěna
zahnala pochyby
o návratu radosti

K novému životu
vzepjalo se ticho
jak sametově zelený plnokrevník
Jak tryskající chorál tisíců
osvobozených pramenů

Na dosud zavřené okno mého snění
netrpělivě buší
poupata růží
i okvětní plátky třešně srdcovky

A jako každý rok
- snad jen zas o trochu neklidněji -
vdechuji s rostoucí vděčností
šepot soumraku

Voní
zpěvem stromů
a naléhavou prosbou o prodlevu
skrytou v odpočívajících zvonech

Neodbytně se prokousává
až do stmívání
červánkovou krajinou nebe
i oceánem mraků
a najednou všechny touhy jsou
na dosah vztažené ruky

Stačí jen přitakat
otrháme rozkvetlou kytici oblohy
a narychlo ji ustrojíme
do kobaltového poháru noci

Hebké a drsné na omak
jako hlína na odpočívajícím poli
přes které se
pozpátku vracíš sám k sobě
vyoranou brázdou zkušenosti

Vezmeš do hrsti a přivoníš
mezi ukazovákem a palcem promneš
snad i špičkou jazyka ochutnáš

Podle toho usoudíš
zda tohle ticho je vhodné
k uhnětení sochy anděla
nebo k vykroužení nádoby
na krev oběti Smíření

BÁSEŇ PRO TEBE

Je tak těžké napsat pro tebe báseň
prosté a obtížné zároveň
jako navázat ze studny okov čisté vody
nezkalit ji prudkým spuštěním vědra až ke dnu
ale opatrně a zručně nabrat ze správné hloubky
aby rozkývaná nádoba
poslušna otáčivého pohybu rumpálu
donesla verše s rozpuštěnými hvězdami
až k tvému žíznivému srdci

Je tak lehké pro tebe napsat báseň
snadné a odpovědné jako
ohlédnout se včas zpět
k místu odkud vítr startuje
opadaná pírka darovaná racky
pomýleným Ikarům
i zraněným Pegasům
kteří už nikdy nevzlétnou
kteří už ke slunci nedoletí

Napsat báseň pro tebe
je sladké a bolestné jako
rozkrojit jablko
a mít se s kým rozdělit
o zdvojené znamení štěstí či kříže
skryté uvnitř

NA MOSTĚ

Na sklonku tříkrálové noci
ve zkřehlých větvích stromu pod mým oknem
zazpíval mi do neklidného spaní
 podmanivě a vábivě
nezemský pták s hlasem anděla

Ta píseň pozvedla mou duši
Ta píseň pozvedla mé tělo
Ta píseň vyvedla mé kroky
 cestou ke zdivočelým vodám

Tobě se to letí
- pohádkový pěvče -
vyhýbat se musíš
jen hvězdám a prázdným snům

ale mně na chatrném mostě z pavučin
mdloby závrať a úzkost slibují
pád tak jistý jako smrt

Dole si o kamení brousí zobany
supi s potměšilou tváří
a sebejistými drápy

Pojď mi naproti
 lásko
a nepusť mě ze svého objetí

- jestli však zakolísám
 spěchajíc za tebou
zachyt' mě v letu
na svých perutích

ABSOLUTNÍ NULA

/-273,16 C/

Až bude ti nejhůř
v bílé aleji mrtvých stromů
naber ze zlatavých závějí
do uplakaných očí
růžové světlo nočních luceren

polož je na okno
za kterým usnula k ránu
poslední hvězda

a pak
- tak opatrně jak můžeš -
bez jediného zavržení zmrzlého skřivana
otevři branku
a bos
po špičkách
projdi do Ticha

KONEC ZIMY

Namaluj mi svýma očima
cestu dosud zavátou před zatáčkou jara
a kosa co v sametových šatech
kdovíjak přestál zimu

pupeny jak zívají pod kůrou zkřehlých větví
žebrajících na zdrželém slunci
o ždibec tepla

Namaluj mi svým hlasem
pár sněhobílých koní bez sedel
kteří si létají až třeba za hvězdy
a zkus pro mě vzpomenout si na píseň
co zpíval vodopád tam někde v horách
když mé rty musí zůstat tichem zamčené
a v hrdle zaskočil ukrocený pláč

Namaluj mi svýma rukama
sady a pole čekající trpělivě
na Boží přízeň a možná i tu lidskou
a řeku ozdobenou modrou sponou mostu
koleje jak vedou tvůj vlak k mému domu
a les když větvemi objal oblohu
aby se mu neztratila ve tmě

ADRENALIN

Pádem střemhlav do nejbližší propasti
marně napodobuješ klouzavý let racka
nadmášeného silou větru a světla
která se rovná váze jeho srdce

zaslepen smrtící rychlostí nevnímáš
že strhávány tebou
do nikam
padají ty nejmodřejší hvězdy

Spálená křídla nezastaví
vyprázdňenou hlavu
nezabrání konečnému nárazu
na peklem nachystaný kámen

Tu výsadu mívali kdysi jen
andělé nyní mrtví

NÁVRAT I.

Obloha svým všednodenním
pršipláštěm obemkla slunce
aby už nikdy nezvířilo
naděje na modřejší ráno

Dlaň země zbrázdily
všudypřítomné koleje
Studenými jiskrami rozžehují
poplašené znepokojení

- to jak závidí kolům
otáčení odzadu vpřed
po směru jimi určeném

Naproti tomu se však
rozteče kol i kolejí shodují
stejně jak vyhlídky
na návrat každého z nás

bez ohledu na to
jak silný je pláč na oknech
vlaku jedoucího zpět a tam

NÁVRAT II.

Mezi skalami řekami a lesy
a také kolem roztančených
továrních komínů a vlasatých bříz
aniž se ohlíží
aniž se rozhlíží
aby dohučel včas
prodírá se náš vlak
vhod i nevhod
tunely a zastávkami
na místa kde snad ani
nechceme být

A to je řád
určená cesta
únik lišky před honci
po rovnoběžce
končí v kruhu
když hlava dožene chvost

Mezi lánem svátečně rozzářených
slunečnic a malinovými mraky
krajinou obydlí vyrostlých z betonu
aniž se ohlíží
aniž se rozhlíží
aby dohučel včas
prodírá se náš vlak
vhod i nevhod
džunglí závor a návěstidel
stále blíž k místu
na kterém být musíme a chceme

na které jsme se vrátili
když nás už nikdo nečekal

NÁVRAT III.

Nejbáznější vlaky na světě
jsou asi ty obrněné

Kdo by myslel že brnění
zbavuje strachu
ať se zeptá vlaků
odvážejících na frontu
mládenečky narychlo
odehnané od bezpečí
máminých sukni

A nejzoufalejší jsou transporty
přecpané děsem a běsem výkaly krví a zlatem
podvedených kdysi lidských
bytostí nevhodného původu

V dobytčích vozech bez oken
v páchnoucí a křičící tmě
září už jen Davidovy hvězdy
na hrudích v nichž bývala srdce

Kam se navrátíš Bože
až se vypravíš s posledním
vlakem do stanice
která nezná nebe?

O JARNÍCH STROMECH

Tak už se konečně probud'
ať mohu s hlavou na tvé hrudi
naslouchat tepotu mízy

zašeptej dechem zmámeného vánku
vyznání dešti a slunci
a duši rozkvetlé pozdravení

Voníš tak opojně a zelenavě záříš
- vždyť koruna z toho zatočit se může

Snáším se do trávy jak
bleskem pokácený kmen
ale stále se větvemi
opírám o mraky

stále se kořeny
přidržuji nebe...

VZKAZ

Jen tak
 pro radost
a taky
 že je jaro
ráda bych ti
po větru
 poslala modrého
 motýla Martináče

Usedl by ti na nos
a velkými křídly
zakryl tvé oči
aby si odpočaly
od smutného vidění

Něžnými tykadly
dotkl by se čela
a uzdravil nepokoj
co šíří myšlenky
na spočinutí

Na nose šimral by tě
jemným nožkama
až do kýchnutí

S procitnutím
bys porozuměl...

DUHA

Chtěla jsem zazpívat písničku
pro letní radost
- měla být o modrých čekankách
a o zlatém slunci

Lítostivá obloha ale dlouho
pláče usedavým deštěm
- a mně se zdá že kdosi
nenávratně ztratil klíče od nebe

Vyhledám duhu - byť na konci světa
a básní všechno jí vypovím
ona pak sklene z krůpějí a záře
most ode mne k tobě a zpátky

SLAVÍK

Jsou takové večery
takové noci kdy čas
jak smůla s kůry stromu
nekonečně odkapává

Stromy umí čekat
na zhojení nebo na smrt
Nemyslí na bolest
a ke zpěvu zvou ptáky

Oslepený slavík
nečekaně zazpíval
píseň o radosti
v dusivém přítmní strachu

Přemohl úzkost
a snad i rozpaky
K životu probudil
tělo nemocného stromu

- a také zářivé ráno

na úplném konci léta

JAKO BYCH NEBYLA

Jak vůně mizející trávy
v podzimních remízích a zahradách
tak jemně a zádumčivě
stoupat k Božím oltářům
tam někam nahoru
tam někam nad oblohu

Jak listí pálené uprostřed října
snad pro ten dým jenž odplývá
snad jen tak
pro pořádek
chci chytit se větru
a nebe
a mlhy

stejně tajemně se vytratit
jako déšť
v němž nejsou vidět slzy
jak měsíční svit
co je v něm vidět ticho

BOLEST

Bolím

Bolíš

Bolíme

v tichém strachu

v strašném tichu

Místo polštáře

místo tvé paže

dávám si pod hlavu

hrubě opracovaný kámen

Aby

to

tak nebolelo

STOPA

Nikdy se nepoučím
Již po tisíci snad
zkouším najít ve tvém hlase
stopu
která mě k tobě přivede

DLOUHÉ STÍNY TOHOTO LÉTA

(vzpomínka na Braňa Kováčka)

To není sen
co se odehrává
v dlouhých stínech tohoto léta

To není sen
Už se neprobudíš

Má zbytečná
PROČ
i když odpověď dobře znám
Ale
jedna věc je vědět
a jiná
smířit se

s věčným tichem po reggae
které s láskou vytrysklo
a také s bolestí
a také s vírou

Vůbec nic sis nevzal na cestu
prý ti stačí naděje a radost

Jenže tě pořád vidím
hraješ a přitom se
pohupuješ jak racek na hladině
jak motýl na bodláku

Takový tichý tanec to je
když se chystáš odletět
nečekaně
nepozorovaně
bez úžasu nad tou proměnou

Zpíváš a tancuješ chválu Boží sláve
a možná ani nevíš
že v dlouhých stínech tohoto léta
zůstala tichá ozvěna mého pláče
a tvého reggae

(Žalm 91,1-2)

UŽ ZAS

Pozvolna zrychlujícím rytmem
déšť už zas zpracovává
bonga na okně mého pokoje

Vylákal mě
- už zas -
za ohradu samoty
hrát si s podzimem

Zavětrím spolu s větrem
zda na elektrických drátech
neposedává ještě nějaká vlaštovka

Na vlasec času nachytám si
- už zas -
- trochu babího léta

Políbila jsem na rozloučenou
pozdní růži
dřímající v alabastru mlhy
Na svých ústech
slyšela jsem
- už zas
na svých ústech
její smutek

S posledním zážehem
sluneční záře půjdu domů
navštívit zrcadlo

dívčí obličej se v něm
- už zas -
schoulil unaveně do vrásek

Uvařím si na ten stesk
voňavý čaj z prvních šípků
a budu čekat

SBĚRAČ LISTÍ

Vrány v lázeňském parku
poděšeně vzlétly a
jako by se nic nestalo
 rozbily opět svůj tábor
 nad liduprázdnou kolonádou

Mezi usínající duby
uvážlivě a samolibě proniká
 sběrač listí

Odlehčené o spadané zlato
zdají se trávníky být
jako by se nic nestalo
 nadějně zelené

však bělostné lavičky
 na opuštěných cestách
 ví své

Zkřehlou a vyhaslou
včera ještě zpívající fontánu
zahlušili bednáři nesmlouvavými
 úderý kladiv
stloukajíce rakev letním večerům

Jako by se nic nestalo
pod prkennou hladinou
neslyšně doznívá Císařský valčík

Lesní pramen zavřeli
 vždyť je už po sezóně
ale
jako by se nic nestalo
Grácie Olbrama Zoubka
s nezemskými úsměvy počítají
poslední lístky z památníku
 stoletého stromu
vznášejíce se alabastrově
 a modře nad tlením

Jejich zlaté žihony nerozvěje
ani nejsilnější poryv útočné meluzíny

Je ticho v lázeňském parku
co mohlo být
už není

Jako by se nic nestalo
dohrčel i sběrač listí

Bronzová hlava
Václava Skalníka
zbělela diadémem
prvního sněhu

MÉ RUCE

Mé ruce
mi pomáhají vidět

A tak někdy uzřím
co není očím dostupné

modře jiskřící srdce
když se osmělíš
rozhojnit něhu
až do bolesti

Mé ruce vidí
co skrýváš mým očím

mé ruce ve tvých rukách vidí
jak moc chceš dávat

DNES RÁNO

Dnes ráno potkala jsem tě v podzimu
Dnes ráno potkala jsem tě v mlze
Bylo to jen pár veršů
 v kterých jsem tě potkala
Byly to šípkové trny
a krůpěje říjnového stýskání
 když jsem tě potkala
na konci podzimu
v krajině toulání

PODZIMNÍ VARIACE

Když srp srpna poslední

srpek léta požne
nebe po očku se dívá
zda na tváři země září dosud září

ze strakaté čepice podzimu
ovoce poznání štědře usypává
a také pozvání
k dlouhému pospání

Leč marnivý říjen
vášnivě do říje se řítí
vybíjí třaskavě pozdní láskyhraní
na odiv zívajícímu slunci

to pak v době návratu
v ústraní sněhu a mlhy
povije střapaté nedochůdče
cvakající zimomřivým úsměvem

Ze šera do tmy
od tmy do šírání
nastokrát proklínaný
vpad nevítaný listopad

U ohně znaveně se choulí
umíněný mokrý host
se ztěžklými křídly trpělivě
očekává příznivý čas létání

BEZ HRANIC

Co ty víš
o kolik se přesahuji
co ty víš

Pápěří co zbylo z bodláku naměří
plnou hrstí okoralého stříbra
už bůhvíkolikátý podzim

a přitom
pořád je to tady

ten bezbřehý prostor
ten hladový kráter
někde
uvnitř mne
kde to vůbec neznám

ačkoliv už
bůhvíkolikátý podzim
naměřil mi
plnými hrstmi stříbrem okoralých dnů
tu míru štěstí
tu míru bolesti
co mě přesahuje
do Nikam a Navždy

CO DNES HLEDÁM

Trochu zlata
 pod nahými stromy
a nějakou květinu
 která dosud voní

Dětskou radost
 jakou jsem dlouho neměla
ojíněný kámen
 co skrývá sochu anděla

Teplo tvého dechu
 na zkřehlých mých rukách
slunce v temných očích
 rudé šípky v lukách

Tak už mě nenech hledat
 stín lásky v širém světě
Mám na okně kytku
 jen kvůli tobě kvete

po kapsách vítr
 aby foukal do mraků
srdce plné snů
 a nových zázraků

POZVÁNKA

Přijď

Lásko
třebaže možná už nečekáš
mé pozvání
tak pozdní
(a tak vroucné)

Přijď do nevlídna
samoty a nemoci
do zářivých rán
do nocí plných hvězd

do bolesti a tísně
do vůně luk i stromů

Přijď do neřestí a proher
do bílých závějí a čistých pramenů

přijď do nejistot a bloudění
přijď do smrti i vzkříšení
do rukou žehnajících
do srdcí doutnajících

Přijď!

Část II. SEDMÝ DEN

Motto

Střezme se, aby o někom z vás neplatilo, že v čase, dokud zaslíbení trvá, promeškal vstup do Božího odpočínutí.

Židům 4.1

TO

(JHVH)

co diktuje rytmus mým krokům
co dává slova písním
a hlasu melodií

TO

co rozfouká vítr nad horskými štíty
co rozsvěcuje hvězdy
a dovolí slunci hřát

TO

co přiměje i mrtvá moře k tanci
co nadnáší orlí křídla
a květy napájí vůněmi

Co řídí naši dráhu
a rozmlouvá s lidskou duší

nelze uchopit
a tedy ani vlastnit

TO

co šeptá o své nekonečné lásce
lze jen milovat

PODIVNÝ DIALOG

Chci s tebou být
Bože
tak jako s tím
koho miluji
kdo miluje

Chci s tebou být
a vědět že neodejdeš
když teskním
když všechno mě bolí
- hlavně ta moje divná duše

Chci s tebou mlčet
Bože
tak jako s tím
koho miluji
kdo miluje

Mlčet a nemyslet na stíny
na tympány dalekých sopek
když vše bylo řečeno
- hlavně to co není slyšet

Chci s tebou zpívat
Bože
tak jako s tím
koho miluji
kdo miluje

Zpívat a prýštit s radostí
kterou jsi obdařil mé srdce
když všechno tobě darované
bylo vykoupeno a zas mi vráceno

ŠLÉPĚJE

Držím se ve tvých šlépějích
jdu kamkoliv kráčíš

Má cesta ztrácí se
v poušti i pralese
brodí se blátem
i písek ji schovává

po skále šplhá
zas v dešti se utápí
v mlze ji nevidím
ba ani v prudkém jasu

Možná mě zrazují
oči unavené
možná mi strach
vyhrožuje pádem

avšak je tady stále
ta silná vůně lásky
pevný stisk ruky
když marně ve tmě tápu

a ve tvém objetí
hlasitý tlukot srdce
spěhajícího domů

ADAM A EVA

Stále v nás přebývá neústupná touha
sladká a krutá jako smrt
až k umdlení týrá naše ledví
- a ty ji také znáš

Podivné zvuky - snad slova
jež z úst bližních vychází
vpalují cejchy do ubité mysli
- a ty je také slyšíš

Mráкотné mlčení davu
chystá se zabíjet
smrteľnými šípy lhostejnosti
- a ty jim nastavuješ tvář

Bolí
tak strašně bolí
tělo drcené pokušením
duše vláčená představami
a srdce úzkostí ždímané
jak nevábny kus hadru

Tak přijď se svým olejem
oživ vyčisti a provoň
tu zbytečnou hroudu hlíny
která jen v tobě
může mít jméno Člověk

PŘEVŤELNÍ

Jsem řeka
co proplouvá ti mezi
prsty jak stříbrně modrý
sen o Mléčné dráze
Až do mě znovu vstoupíš
nebudu stejná

Jsem ohniště
vyhaslé a milosrdně zakryté
vadnoucími růžemi
vonící a zářivé
Bezduchý popel jsem bez
horkého tance živých plamenů

Jsem motýl
v suchém a parném podvečeru
hledající květ jediný toho druhu
jenž určil mu Bůh
Když tě včas nenajdu
jeden druhému zahyneme

BÝT OVOCE

Na svých toulkách
pustinou osamění bez hranic
často vzpomínám na tvé nekonečné sady

Dech granátovníků křehce rozkvetlých
i těch co se prohýbají
pod břemenem nečekané úrody

Zelený samet zve k spočinutí
a květiny se nesměle chlubí
četnými návštěvami vzácných motýlů
i příčinlivých včel

Na svých toulkách
písčítými a kamenitými pouštěmi
často toužím po načechraných polích

Tam slunce skřivan i prameny
s jarem vzdávají chválu
Nejvyššímu jenž mnohé dosud zachoval

Jak nepatrné semínko stromu života
ztrácím se a nalézám
v nesčetných stopách stvoření
v nezvratných důkazech tvé lásky

Jak ale docílit vůni a sladkost
dobrého ovoce které chci položit
k tvým nohám?

SPOČINUTÍ

Řekl jsi

- poté cos mě našel -

Stačí když se rozhodneš
kde chceš nyní být

Po planém otálení

vydala jsem se za tebou
hnána pošetilou obavou
že se mi zase ztratíš

Řekl jsi

- poté co jsem tě dostihla -

Stačí když už se neohlédneš
a přestaneš konečně počítat

Po směšném váhání

sečetla jsem sumu ztrát
a vzdala se pak všeho
co brání dobrému běhu

Potom jsem se dlouho bála

jít vpřed pod tvou korouhví
a důvěřovat Králi který
žehná nepřítelům
ačkoliv má v ruce meč

Zdá se že vládne klid

vždyť vítězství patří tobě

V spánku spravedlivém

ve spočinutí odříkaném
cítím

jak zvolna

ale neodvratně
prorůstám tvým křížem

V POUŠTI VĚKŮ

Z hrudi úzkostí zavinuté
jak oprýskaný šofar
vydral se zmučený tón
a zamířil k tvému prahu

Zapuzená Hagar orodující
za nehodné dítě
zrozené v otroctví do otroctví
chroptí svou naději vyschlou strachem

Jen milost změní nářek ve smích
otroctví ve svobodu
a neplodnost v požehnání

Krokem jenž podobá se tanci
žena - jedna z mnoha
přináší muži - jednomu z mnoha
ve vědru vírou nadlehčeném
živou vodu
ze studnice nečekaně nalezené
uprostřed pouště věků

RANNÍ MODLITBA

"Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha. "

Izajáš 62,3

Vezmi do svých dlaní
dnešní můj den
jako klenotník když pozorně
a opatrně ukládá briliant
na místo sluncem vyhlédnuté

Vezmi dnešní den
do laskavých svých prstů
a nástroji své milosti
vybrus z něj klenot
jedinečný a čistý
v diadémě života

Vsad' dnešní den
do mého bytí
vylešti jej něhou do ryzosti
jako drahokam vybraný
do čelenky nevěstiny

a požehnej a obmysli
můj den svou láskou
jak ženich
který dává vzácný dar

NASLOUCHÁNÍ

Jak to jen říci

Jak to jen vyslovit...?

Jak zastavit vítr

a uchopit vůni?

Jak zadržet úplněk

a obrátit dráhu hvězdy?

Snad na krátkou chvíli

v objetí

keré vždy může být poslední

lze ukrýt ticho

a vyzvánění zvonů

a přemíru lásky

a Boží úsměv ...

POŽEHNÁNÍ

Pod tvýma žehnajícíma rukama
rozkvetla začátkem podzimu
kopretina kterou už nikdo nečekal

jako nekončící
a dokonaná milost
S kterou už nikdo nepočítal

V moci toho zázraku
vyvěřela vděčnost
láva dávno mrtvé sopky

 a radost
pramen láskou živený
ke květu občerstvuje
zchřadlé jabloně
Teď už jen musím
 požádat slunce
ať na cestu ti ve dne svítí
 abys neklopýtl

 a měsíc
 abys v noci mohl snít

a anděly
 aby tě přikryli svými křídly
 když se budeš bát stínů
na té své hoře

NA HOŘE SINAI

Co se mi to snažíš ukázat
co jen se mi pokoušíš sdělit?
Tak špatně slyším
v hluku a reptání
tvých vyvolených

O všechnu sílu jsi mě připravil
břemeny úkoly a příkázáními
které jsem chtěl
a také musel plnit
neboť jsem se rozhodl

Poslední vypětí vůle mě přivedlo
až na tvou svatou horu
Nohy mám rozedrané
dech sotva popadám
srdce je perlík v bolavé hrudi

Ted' tedy ležím před tvou tváří
neschopen rozumět co mi říkáš
Však cítím tvé objetí
hojivé ruce na čele
i slzy které se mnou pláčeš

Jediné přání které k tobě mám
zůstat zde a nemuset se vracet
vždyť dole je jen křepčení
mršina zlatého telete
a rámus zahlušující svědomí

Mám sestoupit z tvé hory
vzdálit se od tvé slávy
vydat se napospas
znečistit se nepravostí
připojit se k davu?

Tvá odpověď burácí mým nitrem:
"Neboj se, toliko věř!"

CESTA

Plahočím se bažinami
trním v pustině
pískem na poušti
i zákeřným porostem
kde skrývají se hadi

Vláčím své tělo soutěskami
zadírám prsty do skalních stěn
v troskách mostu balancuji
nad propastí abych dál kráčel
po zvětralé kamzičí stezce

Nikde tě nevidím
- ztratil jsem jistotu směru
jen paprsek občas zabliká tmou

Už dech se mi krátí
už srdce vynechává
nohy mě odmítají nést
a v prázdné hlavě burácí
tisíce vodopádů mých selhání

Vždyť se dalo jít jinudy
vždyť se dalo nejít
zvolit pohodlné potěšení
v rozkvetlých údolích požitků

Kde má příbytek tvá sláva
- kde vlastně bydlíš?
Jaký dům miluji
a jaký dům hledám?

Dál klopýtám o pochyby
a nedosažené ctnosti
na cestě stále strmější
až k vrcholu kde hnízdí orli

a vidím tvůj hrad přepevný
i jeho vrata otevřená
za nimi plné stoly
- svatba připravená

Vycházíš mi vstříc
a uctíváš mě vínem
dáváš mi bílý oděv
a nazýváš mě synem

Zde končí moje cesta
- anebo snad začíná?

nebo snad začíná?

Kdekoliv zůstaneš - zůstanu
Kamkoliv půjdeš - půjdu i já

PŘIJĎ KRÁSNÝ PLAMENI!

Ten hřích
ten strach - ta samota

sedřel mi kůži z těla
a způsobil ničivou explozi v hlavě

kosti i s morkem zpráchnivěly
a útroby sežehl temný žár

Přijď
můj krásný Plameni
vstup do mne
a obživ popel ve mně!

NEJISTOTA

Tak se mi zdá
že už příliš dlouho
přešlapuji u tvých němých dveří
Bože
a omlácená pěst
se marně dožaduje
podílu na tvé večeři

Zapadající slunce mi z hlavy
vypéká zbytky rozumu a citu
a vůbec

celé to nebe nade mnou
tváří se posměšně

Slyším za vlastními
sehnutými zády jak hvízdá
a frká poslední rychlík
který jsem
kvůli tobě
Bože
nechala odjet

Nebo je všechno
úplně jinak?

PEVNÝ BOD

Hledám pevný bod
- odedávna jej hledám
a přede mnou jiní
slavnější a moudřejší
hledali totéž

Nikoliv Svatý grál
nikoliv rouno ze zlata
ba ani Noemova archa
natož pak kostra Neandrtála

nic neláká tolik
jako ten pevný bod pod nohama
anebo nad hlavou?

Dejte nám pevný bod
a budeme hýbat zeměkoulí
možná i vesmírem
nebo rumpálem rodinné studny

A tak také hledám
a také nenacházím...

Až jeden Spravedlivý
prozradil to velké tajemství:

"Pevný bod najdeš jen
v průsečíku mého kříže."

ČAS TICHÁ

Nemá břeh
to ticho v nás
láska rozlitá do času
bolest bez počátku
je to ticho v nás

A hloubka studny
živou vodou plné
dosahuje k patám hvězd

Gejzír krve omývá
oltáře smíření
na které máme položit
své srdce

Povězte hvězdopravci
- kdopak je dnes na řadě?

To ticho v nás
se na nic neptá
snad s ohledem
na spravedlivou smrt
snad že si je tak jisto milostí

Ta radost v nás
ta naděje
to ticho v nás
je ticho Boží

EFATHA

Bránu ke svobodě
otevřu před tebou
slovem

 Efatha
které znamená
 Otevři se

Ty pak můžeš
 volně jako dávný poutník
 vyjít na cestu
 dlážděnou stopami spravedlivých
 kteří kráčeli před tebou
až dojdeš
 k svítání

Odtud
už docela najisto
zamíříš k úpatí hory

Tady na mne počkej
 neboť zatím nevím
zda sestoupím shora
 nebo přijdu od moře
Určitě však sebou přinesu
chleba a víno
 a budeme večerjet
 a On s námi

UČITELKA

Naučím tě počítat zpaměti
velkou násobilku smutku
Rodí se k ránu
když sluneční světlo nemůže
prorazit hustým mračnem
děsivého snu o lhostejnosti

Naučím tě hledat v mapě
setkávání a rozchodů
třebaže myslíš
jen na cesty kolem světa
a raději bys zapomněl
na louku pampeliškami tak zlatou

Naučím tě zpívat písně
které jen Pánu Bohu ptáci dávají
a také ty o radosti
srdcem tak lidsky přijímané
že podobá se zázraku
který spadl z nebe

Naučím tě co je dávat
a také jak přijímat
naučím tě kdo je Láska
protože od ní se sama učím
a mohu pokorně a přesvědčeně
žít - jak ona si přeje -

aby zůstala s námi
a v nás

HORROR VACUI

Tak tenhle strach prý zná
jen prostor kolem nás

Vlastně je to jen teorie
že v nás vzduchoprázdno není

Ale já vím svoje
ví to také tvé srdce

Když odřekneš se lásky
srdce dostane strach

To prázdno v něm moc bolí
a bere smysl jeho rytmu

To prázdno v srdci zabíjí
myšlenku i báseň i smích

Zbav se vývěvy pravidel a zvyků
zapomeň zákon fyzikálních jevů

a dovol srdci aby vyhlíželo
cestu po níž ti přicházím naproti

NEZVANÍ HOSTÉ

Řekli mi lidé:

"Nauč se žít se svými neduhy
a také se svou bolestí

Nauč se žít se svou žárlivostí
a také se svými úzkostmi

I zklamání je tady proto
aby s tebou žilo
a jistě i nesplněné touhy
a obavy z nejisté budoucnosti

Nauč se žít s bídou a nouzí
a zvykej si i na svou samotu

I na smrt můžeš si zvyknout
a nevímat si že už dávno nejsi"

Dopřej mi Bože
zvyknout si na tvou milost

a dej mi sílu vyčistit svůj dům
od nezvaných hostů

VYZNÁNÍ

Uprostřed moře

ptáš se na jezero

a já odpovím

Tak hluboké

jak láska mého Otce

tak hluboké

tu není

Uprostřed pohoří

ptáš se na výšinu

a já odpovím

Tak vysoká

jak sláva mého Otce

tak vysoká

tu není

Uprostřed pouště

ptáš se na pole

a já ti odpovím

Tak široké

jaká je náruč mého Otce

tak široké

tu není

Uprostřed světa

ptáš se na domov

a já ti odpovím

Tak blízký

jak cesta k mému Otci

tak blízký

jiný není

PŘEDSTAVY

Někdy si představuji
Bože
místo
kde bych tě mohla najít

Hledám v mapách
Hledám v knihovnách
hledám v archivech

Zkoumám svaté předměty
Dostihuji moudré myšlenky
Ztrácím se v přeměnách

i v proměnách duše a cest

Unikáš mi

Do mých představ nezapadáš

Vzdávám to
Bože
promiň

Našla jsem lavičku
na zápraží opuštěné chalupy
kdysi na ni usedali lidé

Po celodenním plahočení
vídali tu zázrak slunce
padajícího do zlatomodrého prostoru

Na tu lavičku usedám
přidržujíc se milující dlaně

tady usedám -

A zde tě nacházím

VÁNOČNÍ ELEGIE

Co si jen počít?

Ptám se po sté

Jak co nejlépe naložit
s tolikerou milostí?

Ptám se po tisíci

Vánoční kůň utržený z řetězu hvězd
cválající konejšivou krajinou dětství
rozhazuje světlo na opuštěné stromy
schoulené zimomřivě do sněžných kožichů

Ve vyhřátém kupé druhé vlakové třídy
temná tíseň trhá se zadostiučiněním
útroby svatých
ač zdálo by se
že únava a ticho chvíle ustálí
- alespoň pro dnešek -
tetelivý obraz strachu
do rozmazané fotografie budoucího štěstí

S nepostřehnutou výhybkou na trati času
noční vlak mrštil pádící světlo
na pravdu vně
i uvnitř
aby bolest mohla vytrysknout
a jako kdysi
na kříži zmučeného dítěte Božího
proudem krve vyplavit zanícenou beznaděj

Nejistota předcházená vyslovenou odpovědí
po sté
nebo snad po tisíci?
znovu potvrdila
jak neskutečně těžké
a snadné zároveň je
naložit břemeno duše na ramena druhého
a zatížit tak tou vahou kolena lásky
do trýzně otlačená neustávající modlitbou
za úzdravu srdce

V cílové stanici
která východiskem je pro další z mnoha cest
čeká Nový rok v oděvu bělostném
jak čerstvě napadaný sníh
s pohárem vína a nalámaným chlebem
vyhlíží naše vztažené ruce

uprázdněné pro přijímání a dávání

EPIŠTOLA ČTENÁŘI

Tvé básně se dobře čtou,
protože mají velká písmena,
říkám Delicii Nerkové, a vím,
že to pochopí
a neurazí se,
protože dobře zná ten ještě jeden rozměr, který mají slova.

Vždycky mají ještě jeden rozměr, ještě jednu velikost.

Velká písmena touží, aby je nepřehlédli, a přitom právě taková snadno mjííme zdaleka. Zvědavost nás někdy nutí zaměřit se na tisk titěrný, jenž za to často ani nestojí. Velké litery nám dovolují vidět nové detaily, které bychom ve slovech jinak nehledali. Písmenka rozměrem velká neutlačují prostor okolo sebe a nechávají volně dýchat i ta místečka okolo. Dávají slovům nový rozměr. Ne, nedávají, slova ho vždycky mají, ale ne každá sazba ho dovolí vidět. A o to konec konců jde - abychom viděli, co tu vždycky bylo a co přesto mjííme, často zdaleka. Často a zdálky.

Nedejte se mýlit, že Delicie do názvu jedné ze svých sbírek vynesla slovo pocity.

Nejde o vystavování nálad, o nafukování banalit, o absolutizaci subjektivního.

Delicie je jednou z těch vidoucích, kteří mezi slovy a pocity prohlédají k něčemu stálému za nimi. K pravdám, jestli stále znáte to staré slovo. Jde o ještě jeden rozměr, který tu vždycky byl, ale který dnes přečasto mjííme zdaleka. Není to ale rozměr, který by studil výhledy do nedohledných dálav. Právě naopak, její vidění je plné dotýkání, bezprostředního prožitku. Ač to zní paradoxně, když hledí do daleka, nehledí nikam pryč. „Mé ruce / mi pomáhají vidět // A tak někdy uzřím / co není očím dostupné.“ Možná právě proto, že tak často musí tápat, musí narážet, musí se spoléhat, dokáže vidět, co je dostupné, ale ne očím. Její výpovědi mohou pomoci nám, kteří často musíme tápat, musíme narážet, musíme se spoléhat. Protože spoléhání, to je víra.

Ale slíbil jsem, že napíšu epištolu ke čtenáři. Tak tady je:

Milý čtenáři,

po Andělském zvonění (2003) přináší Delicie Nerková další sbírku básní. Vlastně to jsou opět sbírky dvě, o světě mezi „pravdami a pocity“, mezi radostí a bolestí, nadějemi a naplněním, mezi já a ty. Není to vlastně i náš svět? Jenže rozměr, ve kterém trávíme svůj den, jeden jako druhý, je tu nebývale rozšířen. Co pro nás znamená sedmý den? Často si uvědomujeme, a s pocity, co znamená první den. Občas vnímáme, spíše už bez pocitů, i druhý den. Ale další dny, kdo by v tom shonu počítal. Jedna stará kniha však říká: „Nauč nás počítat naše dny, abychom nabyli moudrost.“

Že Delicie hledá den sedmý, je odrazem té dávné modlitby. Sedmý den se ale neztratil.

Čeká na nás.

Jiří Hedánek

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně a s velkým zadostiučiněním děkuji Doktorovi (O.S.) za podporu i finanční příspěvek. Lidské povzbuzení a Boží zázraky bývají v pravé chvíli nezastupitelné.
D.N.

DOSUD VYŠLO

Te Deum (1991)

Jóbova zpověď/Zpráva o mrtvých (2001)

Andělské zvonění (2003)

TIRÁŽ

Copyright: Delicie Nerková

Obálka: Radana Šatánková

Tisk: ECM Praha 2

Vydáno: vlastním nákladem 2006

Obsah

Delicie Nerková.....	1
PRAVDY A POCITY - SEDMÝ DEN	1
Část I. PRAVDY A POCITY	2
<i>Motto:</i>	2
ČEHO SE NA SVĚTĚ NEDOSTÁVÁ	3
PODIVNĚ RŮZNÉ	4
ČTVERO PODOBENSTVÍ TICHÁ	5
BÁSEŇ PRO TEBE	7
NA MOSTĚ	8
ABSOLUTNÍ NULA	9
KONEC ZIMY	10
ADRENALIN	11
NÁVRAT I.	12
NÁVRAT II.	13
NÁVRAT III.	14
O JARNÍCH STROMECH.....	15
VZKAZ	16
DUHA.....	17
SLAVÍK.....	18

na úplném konci létaJAKO BYCH NEBYLA.....	18
BOLEST	20
STOPA	21
DLOUHÉ STÍNY TOHOTO LÉTA.....	22
UŽ ZAS.....	23
SBĚRAČ LISTÍ.....	24
MÉ RUCE	26
DNES RÁNO	27
PODZIMNÍ VARIACE.....	28
BEZ HRANIC.....	29
CO DNES HLEDÁM.....	30
POZVÁNKA	31
Část II. SEDMÝ DEN.....	32
<i>Motto</i>	32
TO	33
PODIVNÝ DIALOG.....	34
ŠLÉPĚJE	35
ADAM A EVA	36
PŘEVŤELNÍ	37
BÝT OVOCE.....	38
SPOČINUTÍ	39
V POUŠTI VĚKŮ	40
RANNÍ MODLITBA.....	41
NASLOUCHÁNÍ	42
POŽEHNÁNÍ.....	43
NA HOŘE SINAI	44
CESTA.....	45

PŘIJĎ KRÁSNÝ PLAMENI!.....	47
NEJISTOTA.....	48
PEVNÝ BOD.....	49
ČAS TICHÁ.....	50
EFATHA.....	51
UČITELKA.....	52
HORROR VACUI.....	53
NEZVANÍ HOSTÉ.....	54
VYZNÁNÍ.....	55
PŘEDSTAVY.....	56
VÁNOČNÍ ELEGIE.....	57
EPIŠTOLA ČTENÁŘI.....	59
PODĚKOVÁNÍ.....	60
DOSUD VYŠLO.....	61
TIRÁŽ.....	62